

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1151

06.04.2025 (136)

Výchova zlého génia

Gerhard Lauck

Část 17

Věznění v Dánsku

Roskilde 1995

Když jsem poprvé uviděla svůj pokoj, byla jsem v šoku. První, čeho jsem si všiml, bylo, že tam *není toaleta!* Bylo tam jen umyvadlo. To znamenalo, že kdykoli jsem chtěl použít společnou koupelnu John, musel jsem si zavolat pokojovou službu. (Každý, kdo mě alespoň trochu zná, ví, že mám plnou hubu keců. Proto musím opravdu hodně často používat John!)

Druhá věc, které jsem si všiml, byl plakát, pravděpodobně zanechaný některým z předchozích hostů. Bylo mi té mladé dámy velmi líto. Byla tak chudá, že si nemohla dovolit žádné oblečení! Začal jsem ho odstraňovat, ale pak jsem si to rozmyslel. Třeba by se to líbilo dalšímu hostu. Koneckonců byla hezká.

Na druhou stranu tam byla malá posilovna, takže jsem pokračoval ve vzpírání.

Tento hotel byl malý a útulný. Personál a hosté se brzy stali kamarády. Občas jsme se večer na několik hodin navštívili. Dokonce jsme si objednali pizzu!

Jeden mladík měl přezdívku "pirát". Pocházel z prominentní rodiny. Každopádně ho jednoho dne napadlo, že by mohlo být "cool" vyhrát bezplatný pobyt v zařízení tohoto typu. Provedl tedy netradiční výběr z finančního ústavu. Pak si jednoduše sedl na schody před vchodem a čekal na volnou jízdu. Z nějakého podivného důvodu brzy usoudil, že to není zrovna jeho šálek čaje.

Později jsem v jiném hotelu potkal *skutečného* piráta! Byl odsouzen za pirátství.

Když jsem se o tom zmínil Christianu Worchovi, okamžitě to jméno poznal. Znal ho z dřívější návštěvy hotelu. Je to malý svět!

Další host měl bohaté zkušenosti s cestováním po Rusku. Vyměňovali jsme si tipy na cesty.

Jeden ze zaměstnanců mi vyprávěl zábavnou historku. Před několika lety jeden z hostů náhle opustil hotel, aniž by zaplatil účet. O rok později se vrátil na návštěvu k jinému hostu, byl poznán a přemluven, aby zůstal, dokud nezaplatí.

Jednoho výjimečného dne jsem za oknem uslyšel hudbu. Byla to píseň odboje! Někdo jel kolem s vysokou hlasitostí, takže jsem ji slyšel. Tato ohleduplnost byla dojemná.

Kodaň 1995

Tento hotel byl mnohem větší. V mnoha ohledech byl hezčí, ale stále tam nebyl záchod. Když jsme se my, hosté, ráno procházeli po velkém nádvoří, viděli jsme na zemi protržené igelitové pytle s hnědou břečkou. Zřejmě je v noci vyhazovali z oken hosté se slabými střevy a citlivými nosy.

Potkal jsem tu zajímavého člověka. Specializoval se na výrobky podobné ohňostrojům. Hodně prodával na Blízkém východě. Měl tipy na cesty do tohoto regionu i do jihovýchodní Asie.

Tento hotel byl kdysi místem poprav.

Můj pobyt zde bohužel netrval příliš dlouho. Soukromým letadlem jsem byl převezen do dalšího hotelu. Cestou mi bylo nabídnuto pivo. Nejdřív jsem o něj moc nestál. Pak jsem ale svolil, protože jsem si řekl, že bude trvat dlouho, než si dám další. Z nějakého důvodu jsem se během tohoto letu cítil trochu vyděšený.

Nejhorší bylo, že tam nebyla žádná hezká letuška! Vůbec žádná letuška! Jen půl tuctu mužů. To bylo samozřejmě velké zklamání.

Všiml jsem si slabé ostrahy a uvědomil si, že bych mohl vtrhnout do kokpitu a přemoci pilota. Na okamžik jsem byl v pokušení. Taková událost by mohla snadno vyvolat mezinárodní incident. Ale rozhodl jsem se, že to neudělám. Říkejte tomu ješitnost nebo ego.

Můj proces s dánským Nejvyšším soudem o vydání

Dějištěm této herní show je dánská obdoba Nejvyššího soudu USA. Tento soud musí rozhodnout o žádosti Německa o vydání vydavatele amerických novin, konkrétně mé osoby.

"Státní zástupce" se vysloví pro vydání. Tvrdí, že dotyčné noviny občas obsahují materiály, které porušují zákony této země.

Obhajoba uvádí následující argumenty:

Zprv je sporné, zda něco z toho, co je v novinách, skutečně porušuje dánské zákony. I kdyby tomu tak bylo, není to relevantní, protože noviny vycházejí v USA. Podle amerického práva jsou zcela legální a výslovně chráněné prvním dodatkem.

Za druhé, vnitrostátní právo zakazuje vydání, pokud je trest v cílové zemi mnohem přísnější než v této zemi. V Dánsku je tento typ "přestupku" obvykle trestán pouze pokutou. Nejdelší trest odnětí svobody, který byl kdy uložen, byl dva měsíce. V Německu je to však pět let!

Za třetí, vnitrostátní a mezinárodní právo zakazuje vydávání v politických případech. Existuje precedenční případ. Muž obviněný z účasti na atentátu na egyptského prezidenta Anvara Sadata NEBYL vydán. Dánský nejvyšší soud žádost o vydání zamítl s odůvodněním, že se jedná o "politický" případ. Případ, který dnes řeší dánský Nejvyšší soud, je zcela zjevně ryze politický. Proto musí být žádost o vydání zamítnuta.

Kdo vyhraje?

Dánský nejvyšší soud rozhodl ve prospěch vydání! Tvrdí, že případ "není politický"!

Dánská mainstreamová média tuto parodii oplakávají. Prozrazuje to zranitelnost země vůči tlaku zahraničních vlád.

Proč se to děje?

Dánsko se dostává pod silný tlak Německa. Vláda USA nedělá nic, aby tento tlak vyvážila. Právě naopak, americký vládní úředník veřejně vyjadřuje neutralitu USA! To je jasný signál, že USA nejsou proti vydání tohoto vydavatele amerických novin. Nejvyšší soud se tedy vzdává a přijímá politické rozhodnutí.

To vytváří velmi nebezpečný precedens! Je to hrozba pro KAŽDÉHO Američana!

Věznění v Německu

Byl jsem tak oblíbený, že mě chtěly všechny místní hotely jako hosta! V letech 1995 až 1999 jsem strávil státem placenou dovolenou ve čtyřech různých zařízeních.

Hotel #1A - Žalář Hamburk 1995

Když mé soukromé letadlo přistálo, byl jsem ohromen přijetím. Několik vozidel

čekalo, aby mě doprovodilo do mého nového bydliště. Cestoval jsem v obrněné limuzíně. Součástí bezpečnostních opatření byly i náramky. Jen pro mě. Byl jsem dojatý, i když nebyly zrovna stylové a připadaly mi příliš těsné.

Naproti tomu další hotel byl zklamáním. Byl tmavý a ponurý. Naštěstí jsem tam zůstal jen asi jeden den. Později jsem se dozvěděl, že můj dobrý kamarád Christian Worch tam před několika lety také bydlel. V kruhu mých přátel se vtipkovalo, že kdybychom se všichni sešli a porovnali si poznámky, mohli bychom pravděpodobně napsat knihu o *všech hotelech v zemi*. Dokonce je i ohodnotit.

Hotel #1B - The Transit Hotel Hamburk 1995

Ačkoli se jednalo o samostatnou budovu, byl tento dočasný nebo tranzitní hotel oficiálně považován za součást téhož hotelu. Byl rozhodně lepší než hotel #1A, ale zdaleka ne tak pěkný jako první dva. Bydlel jsem zde asi měsíc.

Hotel #2 - Maximální ostraha Hamburk

Byl to jeden z nejzajímavějších hotelů. Sprcha v suterénu sloužila jako popravčí komora.

Nejdůležitější: měl nejlepší *jídlo ze všech hotelů*!

Nevýhodou bylo špatné vytápění.

Protože vím, že mám ráda klid, dostala jsem soukromý pokoj v *křídle Maximum Serenity*. Každý den jsem ve svém pokoji strávil 23 hodin čtením, psaním a cvičením.

Půl tuctu zvláštních hostů v tomto křídle se každý den na hodinu společně procházelo po pěkném nádvoří. Přirozeně jsme se rychle stali kamarády. Když jsme v Římě...

Jeden z pracovníků nás označil za *crème de la crème* hostů. To nám lichotilo!

Mezi mé kamarády na túrách patřili:

* Blacky byl obchodník s kořením, který měl v Kolumbii bohaté obchodní zkušenosti. V jeho příbězích vypadal americký Divoký západ jako nedělní škola. Cestování po Jižní Americe mu bylo zjevně velmi blízké. Naše aktivity měly navzdory rozdílným produktovým řadám mnoho společného. Srovnávání poznámek o "opozici", konkrétně o "prosazování práva", bylo velmi poučné!

* Jeden mladý muž byl sběratelem vzácných známek. Jeho agresivní akviziční technika málem zabila konkurenta. Ani kulka do zátylku z bezprostřední blízkosti nedokončila dílo. Starší a moudřejší hosté se snažili být nápomocni a zdůrazňovali důležitost *alespoň dvou nábojů*.

* Obchodník s kožešinami si pod svým domem vybudoval jakousi kobku pro jisté "perverzní" aktivity. Něco se ale strašně pokazilo. Výsledkem byl hrůzný nález v sudu s kyselinou.

* Další člověk byl bývalý agent komunistické tajné policie. Jeho sebevražedný pakt s přítelkyní byl úspěšný jen *napůl*. Skončila v kufru jeho auta. On se sebral tady.

* Jiný starší muž laskavě vzal velmi bohatého muže na nečekanou dovolenou. Pak dokonce nabídl, že pomůže jeho rodině zbavit se některých odporných věcí, o nichž je všeobecně známo, že jsou zdrojem všeho zla.

Celkový počet smrtelných nedorozumění byl větší než počet lidí v našem křídle.

Dopravní přestupci byli někdy umístěni do našeho křídla. Někdy byli znepokojeni tím, jakou měli společnost. Jeden ze zaměstnanců se se smíchem zmínil, že i jeho vlastní žena byla znepokojená. Ve skutečnosti to bylo naprosto bezpečné. Na rozdíl od lůzy v běžné populaci byla naše elitní skupina inteligentní a racionální. Kromě toho je neslušné a špatné zabíjet bez dobrého důvodu!

V našem křídle bydlel náš servír, ale nechodil s námi ani se nesprchoval. Většinu života strávil v hotelech. Jedna přestávka mezi hotelovými pobyty trvala jen jeden den. Protivná paní, která ho vyzvedávala, se mu zřejmě snažila vnutit! Ona se zakulatila v jezeře a on se zakulatil zpátky v hotelu.

Jednoho dne mě v mém pokoji nečekaně navštívili "asistent státního zástupce" a jeho asistentka. Řekl, že hledá nějaký dopis. Vzpomněl si, že ho viděl už dříve, ale nějak mu proklouzl cenzurou. (Nepodařilo se mu ho najít. Později jsem ho našel a zničil.)

Zatímco prohledávali mou rozsáhlou korespondenci, uvažoval jsem, že si před dveře přitáhnou postel a zabarikádují nás tři v pokoji. Pak jsem mu to chtěla říct: *Nejdřív mě obviníte z toho, že jsem terorista." Pak jsi se hloupě nechal dostat do této situace! Můžu ti snadno pomoci dokázat tvé teroristické tvrzení... tím, že vás oba tady a teď zabiju!* - Samozřejmě jsem to ve skutečnosti neudělal!

Po pouhém roce stráveném v tomto pohodovém prostředí jsem byl zklamán, když jsem se dozvěděl, že mám brzy odejít. Ostatní hosté mě utěšovali.

Hotel #3 - Luxusní hotel Hamburk 1996 - 1997

To byl jeden z nejhezčích hotelů! Měl dokonce krásné nástěnné malby ze starých dobrých časů! Také topení bylo moderní, i když budova sama byla stará. Bydlel jsem ve druhém patře, takže jsem měl krásný výhled do krajiny. Dokonce i na větrný mlýn!

Areál měl historický význam. Z okna jsem viděl poslední budovy starého koncentračního tábora. Během druhé světové války i po ní ho využívaly *obě strany*. Samozřejmě ne ve stejnou dobu. Nebo alespoň ne ve stejném *rozsahu*. Střídali *se* v roli *hostů* a *hostitelů*. Otec mého přítele byl hostem.

Obzvláště pěkná byla posilovna. Musím se přiznat, že jsem občas trochu zlobil. Například jsem se zeptal jiného kolegy, jestli bych mohl zkusit, jestli zvedám stejné váhy. Pak jsem to dělal JEDNOU rukou a tvářil se, že jsem zklamaný, jak jsem na stará kolena zeslábl. Jednou byl jeden mladík zvědavý a marně se pokoušel zvednout stejné závaží DVĚMA rukama. Každopádně jeden z mých kamarádů vzpěračů se později objevil i ve vedlejším hotelu.

Když pro mě byla maximální nastavení na posilovacích strojích příliš nízká, jednoduše jsem přešel na používání pouze jedné ruky nebo pouze jedné nohy pro stejný cvik. V té době jsem už jeden stroj rozbil a na jiném ohnul ocelovou tyč.

Ostatní hosté byli skvělí. Nikdo z nich mi nikdy nedělal naschvály.

Poprvé po několika měsících jsem měla v pokoji dobré zrcadlo i světlo. Když jsem se do něj poprvé podívala, zarazilo mě, že na mě zírá ošklivý starý bručoun. Ve zdi byla zřejmě díra. Díval jsem se na někoho ve vedlejším pokoji. Byl to všechno žert!

Jeden z hostů si přivydělával jako servírka. Říkal, že je to skvělé místo, kde se dají velmi levně pořídit drahé hodinky. Někteří noví hosté prý zoufale sháněli léky.

Po několika měsících jsem se dozvěděla, že budu přestěhována do jiného hotelu. Nechtěl jsem odtud odejít. Ale co na to říct. Je to prostě součást břemene popularity.

Hotel #4 - Můj domov daleko od domova Hamburk 1997 - 1999

První dva měsíce v tomto hotelu byly pro mě *velkým zklamáním!* Velký pokoj ve

stylu kasáren plný hluku, kouře a nejhorších věcí se podepisoval na mém zdraví.

Jeden starší zaměstnanec mi pošeptal, že ředitel hotelu není mým velkým fanouškem. Asi byl jen nešťastný z dlouhého čekání a vybil si to na mně.

Když jsem byl v kasárnách, vyprávěl mi jeden barvitý spolubydlící následující příhodu:

Věděl jsem, že mě ten blbec zradil, a tak jsem se rozhodl pomstít. Vešel jsem do baru se samopalem. Namířil jsem mu na koleno a vyprázdnil celý zásobník. Pak jsem vložil další zásobník a vybil ho do druhého kolena. Pak jsem zbraň položil na stůl, posadil se a čekal na policii. Můj právník poukázal na to, že jsem zřejmě mířil na jeho nohy, takže se nejednalo o pokus o vraždu. Maximální trest byl čtyři roky. Dostal jsem dva.

V době, kdy jsem tato slova slyšel, jsem si odpykával čtyřletý trest za vydávání novin! V Americe!

Trochu jsem si upřímně popovídal s manažerem střední úrovně, který měl na starosti mé křídlo. Když jsem mu oznámil, že se chystám *jeho a jeho kolegy jmenovitě nahlásit svým přátelům*, zbělel! Očekával jsem odvetu, ale ten den ani následující se nic nestalo.

Pak do pokoje přišel zaměstnanec hotelu a požádal mě, abych ho následoval. K mému překvapení mě zavedl do jiného křídla hotelu. Když jsem vstoupil do kanceláře vedoucího tohoto křídla, řekl mi: *Řekl mi: Přesouváme vás do mého křídla. Cokoli si budete přát a já budu mít moc vám vyhovět, udělám to!*

To je chlap!

Život v tomto křídle byl neskonale lepší než v těch kasárnách!

Během mého pobytu v tomto křídle dokonce německá televize natáčela scénu pro detektivní seriál.

Později mě přestěhovali do nově postavené přístavby se zcela novými čistými prostory. Na jaře jsem někdy viděla, jak na soukromém dvoře hned za oknem rozkvétá malý stromek. Navíc jsem měl stále stejného milého chlapíka, vedoucího křídla.

Po celou dobu dovolené jsem si dopisoval s přáteli z celého světa. Svou vděčnost jsem projevila tím, že jsem všem svým dopisovatelkám poslala své (vkusné) fotografie nahého dítěte. Pod své jméno jsem místo obvyklého "politický vězeň" uváděl titul "sexuální symbol a byrokrat".

Jednoho dne mi jeden z vedoucích pracovníků náhle pohrozil, že proti mně podnikne formální kroky. Proč? Protože jsem se v dopise jednomu ze svých právníků označil za "politického vězně". Trval na tom, že režim žádné politické vězně nemá, a proto je toto tvrzení *pomluva!*

Podařilo se najít kompromis. Zůstal cenzorem mých *publikací*, které *vždy zabavil*. Ale můj milý manažer křídla se stal cenzorem veškeré mé *korespondence*,

kterou *nikdy nezkonfiskoval*.

Mimochodem, jedna z publikací byla od skupiny na pomoc vězňům. Stejná skupina na pomoc vězňům, která přežila studenou válku, byla později *po* pádu komunismu *demokratickým* režimem zakázána!

V hotelu mě navštívilo mnoho přátel a sympatizantů. Dokonce i policejní kapitán ve výslužbě!

Nejraději jsem měl samozřejmě atraktivní mladé dámy. Jednou tam se mnou seděly TŘI. Jmenovaly se Lisa, Uschi a Bärbel. Ostatní hosté v návštěvní místnosti mi záviděli. Určitě to bylo skvělé pro mé ego.

Kdykoli se naskytla příležitost k malému polibku na šek, někdy jsem si hrál na hlupáka a políbil mladou dívku na rty. (Bez jazyka! Žádné osahávání! Nechtěl jsem pokoušet štěstí. Kromě toho byly tyto mladé dámy tak laskavé, že mě navštívily a zvedly mi náladu. Nechtěl jsem je vystavit krutému a neobvyklému trestu.) Byla by trochu v rozpacích, ale nic by neřekla. Někdy může mít to, že jsem stará bába, své výhody.

Také mě velmi potěšilo, že jsem se konečně setkal s Christou. Tato Kühnenova dobrá přítelkyně hrála také vedoucí roli v organizaci na pomoc nacionalistickým vězňům.

Tady jsem posilovnu nepoužíval. Ale cvičil jsem ve svém pokoji. Moje denní rutina zahrnovala jednu sérii 150 kliků, 1 100 sedů-lehů a 2 500 hlubokých pokrčení kolen.

Později jsem dosáhl vrcholu ve svých padesáti letech, kdy jsem každý den udělal 300 kliků *v jedné sérii*. S posilováním jsem přestal už v polovině padesátky. Dokázal jsem zkrotit 150 liber.

Také jsem se postavil na špičky, natáhl ruce do stran, vodorovně k podlaze, a 14 000krát sevřel a rozpažil pěst. Jen toto cvičení trvalo 45 minut. Nebyl to žádný problém. Měl jsem spoustu času na zabití. Kromě toho se silné prsty hodí v boji zblízka a při šplhání.

Kromě korespondence a cvičení jsem hodně času věnoval četbě. Většinou historii a teoretickou fyziku pro laiky. Fascinoval mě mikrokosmos a makrokosmos. Jednou ze záhad, kterou jsem řešil, byl počet atomů ve známém vesmíru. Kdykoli jsem v nějaké knize narazil na potenciálně užitečná čísla, zapamatoval jsem si je. Všechny výpočty jsem si dělal v hlavě, aby to nebylo příliš jednoduché. Nakonec jsem došel k číslu 10 na 70th mocniny.

Dalším problémem, který mě zaujal, byla možnost existence inteligentního života na jiných planetách. A co je důležitější, pravděpodobnost nějakého smysluplného kontaktu s nimi.

Vždyť která inteligentní a rozumná forma života by chtěla mít něco společného s lidmi? Na jejich místě bych to určitě neudělal. A vy byste chtěli?

Samozřejmě jsem pokračoval ve svých dalších každodenních "mentálních cvičeních". Je snadné, aby vám někdo vzal *fyzický* majetek, ale je pro něj těžší ukrást to, co *máte v hlavě*. (Několik měsíců se mi dařilo schovávat nějaké peníze.)

Bohužel tento ráj na zemi neměl trvat dlouho!

V mládí jsme se s jedním z bratrů oba nešťastnou náhodou otráвили. Byl na jednotce intenzivní péče. Přestože přežil, bylo mu řečeno, že dlouhodobé následky ho mohou jednoho dne zabít. Stalo se, když byl ve středním věku. Můj případ byl méně závažný. Když jsem však dosáhl *stejněho věku jako on* v době své *smrti*, začaly se u mě náhle *dramaticky projevovat stejné příznaky!*

Bál jsem se o svůj život!

Nakonec mě odvezli do nemocnice na testy. Když přišly výsledky, navštívil jsem hotelového lékaře, abych si vyslechl verdikt. Dlouho si prohlížela zprávy. Mlčky. S velmi vážnou tváří. Pak mi řekla dvě věci:

Nejprve bylo všechno v *pořádku*.

Za druhé, *oficiálně doporučovala mé předčasné propuštění ze zdravotních důvodů*.

Hmh...

Vedení hotelu mi však laskavě *umožnilo* zůstat i tak. Dokonce *na tom trvalo*. Koneckonců jsem měl ještě více než rok dovolené, kterou mi dlužilo.

Každopádně jsem si řekl, že by to mohla být dovolená, která opravdu *nikdy neskončí*. Udělal jsem tedy jedinou logickou věc za daných okolností:

Napsal jsem své poslední dopisy na rozloučenou svým blízkým...

Život nebo smrt však nebyly mým největším problémem. Věděl jsem, že kdybych zemřel ve vládním hotelu, moji kolegové disidenti by nikdy neuvěřili, že to vlastně nebyla *vražda*. To by mohlo vyvolat eskalaci a skutečný terorismus. To bylo to POSLEDNÍ, co jsem chtěl!

Samozřejmě jsem si také vzpomněl na následující rozhovor, který jsem vedl ještě v době, kdy jsem byl v křídle maximálního klidu hotelu č. 4.

Z Německa neodjedete živí!
Sie werden Deutschland nicht lebend verlassen!

Stojí přímo přede mnou. Dívá se mi do očí. Chvilí studuji tvář muže, který právě pronesl tato slova. Mé pátrání po jakémkoli náznaku skrytého významu je marné.

Zdá se, že to myslí smrtelně vážně!

Bylo by mi ctí, kdybychom mohli zemřít za Vůdcovo dílo! Vzdorně střílím zpátky. (Es wäre eine Ehre für das Werk des Führers sterben zu dürfen!)

Ted' je to zřejmě on, kdo je překvapen.

Opravdu? (Wirklich?)

Přirozeně! (Natürlich!)

Vypadá zklamaně. Pak se otočí a odejde z místnosti.

Přemýšlím o dvou otázkách:

Za prvé: Myslel to opravdu vážně? Nebo jen dobrý herec?

Za druhé: Pokud a až budu stát tváří v tvář svým katům a budu vědět, že mě od smrti dělí jen několik vteřin, jaká by měla být moje *poslední slova*?

Všichni jednou musíme zemřít. Já chci zemřít dobře. Chci, aby moje smrt něco znamenala. Snad i něco dokázat. Až se připojím ke svým předkům, chci mít hlavu vztyčenou a podívat se jim do očí.

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

